

ΕΡΜΗΤΕΣ

Ἐφημερίδες ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα . τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλάδια!

Τῶν ὥρων μας μεταβολή. — ἑνδεκαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίῃ.
κι' ὅταν ἔγω ἔσυνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ λέγομαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχωμα,
καὶ ὅσων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάκις κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἔξω ὅσους μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇ — ἔγιναι συνδρομητής.
κι' ὅσοις τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν γὰρ μαῦρο εἰσίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μὴ δέκαρα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δευτέρα
κι' ἦλθαν Τούρκαις Χανούμ κι' ἔδω πέτα.

Ποῦντος τρακόσια τρία
καὶ ἀγαθὸν σορεῖα.

Συλλαλητῆριον τοῦ Φασουλῆ,
ὅπου μαζεύονται κι' ἄλλοι πολλοί.

(Ὁ Φασουλῆς δημηγορεῖ πρὸς Φασουλῆδες ἄλλους
καὶ πρώτους Μπεργλιβάνηδες, μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
ποικίλους δ' ἐναλλάσσεται τοῦ λόγου τὸ χρώμα,
ἀκούει δὲ κι' ὁ Περικλῆς μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.)

Φ. — Ἐλάτε, Μπεργλιβάνηδες αὐτῆς τῆς πολιτείας . . .
ἰδοὺ σὰς ἐπροσκάλεσα διὰ πολλὰς αἰτίας.
Ἐλάτε σὰς Μπεργτόδουλοι, ἔλατε, Περικλῆτοι,
Παλγᾶτσοι, Καργακίζῆδες, Τζουτζῆδες, Ριγκολῆτοι,
ὅπως κι' ἔμετε περὶ πολλῶν ἐνεργῶμεν συμφερόντων,
πρὶν πᾶνε εἰς τὸν διαβολό, πρὶν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον.

Παντοῦ συλλαλητήρια καὶ θόρυβος πολὺς,
πᾶς ρήτωρ ἐξεγείρεται τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ,
καὶ τοῦτον τὸν ἀναερασμὸν ἰδὼν κι' ὁ Φασουλῆς
λαμπρὸν συλλαλητήριον τοῦ ἁκρίνισε νὰ κάμῃ,
ἀδρόα δὲ συνέρρευσεν ἐν ἱερᾷ μαναίᾳ
τῶν Φασουλῆδων ἡ κλεινὴ καὶ πρώτη συντεχνία,
ὅπως εἰπῇ τὰ δέοντα καὶ δείξῃ ὅτ' ἐν Ἑλλάδι
πᾶς πίσω ἔχει τὴν οὐρά, ὡς λέγουσιν, ἡ ἄχλαδα.

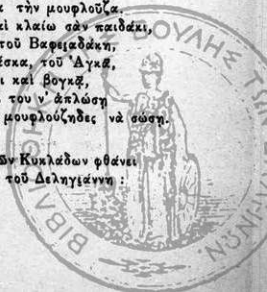
Αὐτὴ δὲν εἶναι, κύριοι, κατὰστάσις πραγμάτων,
τοσαύτα Νομοσχέδια χρυσῶν εὐτυχημάτων

νὰ μένουσιν χάρτις ἀγραφὸς καὶ ἀδραγὴς ν' ἄρξουν,
διότι θέλουν μερικοὶ νὰ κωλυσιεργοῦν.
Αὐτὰ τὰ Νομοσχέδια τὰ περὶ Νεωτερίας,
περὶ μετοχεταιύσεως ὑδάτων Στυμφαλίας,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, μᾶς λὲν πῶς εἶναι ψεῦμα,
καὶ βλέπουν μόνον εἰς αὐτὰ δημοκρατίας πνεῦμα,
κι' ἡ θέσις εἶναι ροβιρὰ καὶ ἀπειπιστική . . .

(Ἀκούσατε, Ἀκούσατε, φωνάζουν μερικοί.)

Φ. — Ὁ Μπογιατζόγλου, κύριοι, ὁ Τόμαν καὶ οἱ ἄλλοι,
ποῦ ἔχουν τετραγωνικὸν πραγματικῶς κεφάλι,
θρηνηλογοῦν μὲ ταμπουρὰ καὶ μῖα καραμοῦζα
τὴ Σύρα τὴν κακότυχη, τὴ Σύρα τὴν μουρλοῦζα.
Κι' ἐγὼ κτυπῶ τὸ στήθος μου καὶ κλαίω σὰν παιδάκι,
κι' ἡ Σύρα τοῦ Τσιροπινὰ καὶ ἡ τοῦ Βασιβαδάκη,
τοῦ Φερικύδους ἡ πατρίς, τοῦ Μάσκα, τοῦ Ἀγκᾶ,
ἀπὸ τὴν φτώχεια σήμερα στεναίει καὶ βογᾷ,
καὶ δὲν εὐρίσκεται κανεὶς τὸ χερί του ν' ἀπλώσῃ
κι' ἐκ τῶν δεινῶν τοὺς Συρμανοὺς μουρλοῦζῆδες νὰ σώσῃ.

Κι' ὁ Κόρπας μὲ ταχύτητα ἐκ τῶν Κυκλαδῶν φθάνει
καὶ φιθυρίζει μυστικὰ ὅτ' αὐτὴ τὸ Δελφινίον . . .

«Τῆς παραπίπαις, Θεοδωρῇ, παράμερα ν' ἀφήσετε
 κ' εὐθὺς τὸ Νομοσχέδιον ἐκείνῳ νὰ ψηφίσετε,
 ἐδίετι τοῦτο συζητοῦν 'στῆς Σύρας τὰ καντοῦμα
 «καὶ εἰμπορεῖ 'στὰς ἐκλογὰς νὰ ταῦρετε μπαστούνια.»
 Καὶ ἀπαντᾷ ὁ Θεοδωρὸς «ψηφίζω, δὲν μὲ μέλει...»
 μὰ ὁ Λεβίδης ἐξαφνα φωνάζει πῶς δὲν θέλει,
 εἰς τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μπισσιὰς προθύμως συμφωνεῖ,
 καὶ 'στὴν ἀντάρα γάνεται τοῦ Κόρρα ἡ φωνή,
 κ' ὁ Θεοδωρὸς 'στους Συριανούς τὰ ἐπισθὲν του στρέφει,
 ἀρίνει δὲ νὰ γίνεταί τῶν φίλων του τὸ κέφι,
 καὶ κλαίει οἱ μουφλούχνης οἱ Ἀτμπολοῖκοι,
 ὅπου δὲν ἔχουν σήμερα νὰ βαλῶναι βρακί,
 κ' ἀκούεται ὀλολυγμός μὲς 'στὸ νησί τῆς Σύρας
 κ' ὁ νοῦς των τρέχει 'στὰς γνωστὰς τοῦ Φερεκίδους ψείρας.

Ἐνθ' δ' ὁ Τόμαν, κύριοι, κ' ὁ Μπιογτζιλόγους κλαίει
 καὶ τὰ δεινοπαθήματα τῶν Συριανῶν μὲς λένει,
 τὰς δὲ καρδίας συγκινοῦν τὰ τρέμοντα των χεῖλη
 καὶ φλέγεται καὶ ὡχρῆς ἐκάστη περὶ αὐτῶν,
 τοὺς δίδει ὁ Θεοδωρὸς μεταξὺ τοῦ μαντύλι
 γιὰ νὰ ἀκουσίουν μὲ αὐτὸ τὰ τόσα δάκρυά των.
 Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδέχθησαν ἐκεῖν' οἱ πατριῶται
 καὶ πολλὴν εὐλαβίαν ἐγὼ τὸ πῆρα τότε,
 κ' ἐσκουπίσα τῆς μύτης μου τὸ δυνατό συναχί,
 εἰς οὐ προσβάλλονται συχνὰ οἱ Μαρθωνομάχοι.

Αὐτὰ συμβαίνουν, κύριοι, τὰ μάλιστα φρικῶδη,
 οὐχ ἦντον δὲ κ' οἱ Πειραιεῖς σηκόνονται 'στὸ πόδι,
 ἡ ἔδρα δὲ ἡ διαρκὴς τῆς νέας ἐταιρίας
 ζητοῦν χωρὶς ἀντίρρηση νὰ γίνῃ ἰδὼ πέρα,
 ἀλλῶς ἐτοιμαζόνται νὰ κάμουν ἱστορίας
 κ' ὁ διαβόλος τῶν Συριανῶν θὰ πᾶρῃ τὸν πατέρα.
 Καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ σοφοῦ ἐκείστις ὁ νοῦς
 μὲ τοὺς ἐμπόρους Πειραιεῖς καὶ μὲ τοὺς Συριανούς,
 καὶ εἶναι τὸ τσερβίλο του ὡπὰς μαλλίτ' ἐτρέλλῃ,
 τοῦ στέλλει δὲ ἀναφορὰν καὶ ὁ μισὶ Μπουρλή,
 καὶ τοῦ φωνάζει «κάμεταιν τὴν ἔδρα μὲς 'στὴ Σύρα,
 γιὰτὶ ἐμεῖς ἐν ἔχομε μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα»
 Περὶ τῆς ἔδρας στέλλονται ἀναφοραὶ μεγάλαι
 καὶ πάταγος ἀκούεται ὡς 'στους καιροὺς τοὺς πάλαι
 γιὰ ἓνα μῶλο γινε σπουδαῖο νταβιτοῦρι
 'στοῦ Λασκαράτου τὸ γνωστὸ κ' ἀθάνατο Ληζοῦρι,
 ποὺ ὁ καθένας ἤθελε τὸν μῶλο μὲς 'στὴ μύτη του
 κ' ἐφῶναξ κ' ἐγρίναξ 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι του.

Τοῦ κόσμου ἐξεγείρονται λαοὶ τε καὶ βασιλεία,
 κακιστοὶ καὶ κ' οἱ Πατρινοὶ μ' αὐτὰ τὰ διαπύλια,
 ὁ δὲ λαὸς μὲ τὰ νερά τοῦ Φενεὸ χελεύει,
 ὁ δὲ Φιλήμων πηλαεῖ κ' ὑπογραφὰς μαζεύει,
 φωνάζει δὲ «ἐν θέλετε δεξιμένας νὰ κτίσωμεν,
 τὰ ρόδα τοῦ Συντάγματος ἀθρόνως νὰ ποτίσωμεν,
 τῆς Καλλιπρόης τοὺς ἐννιά νὰ ἰδωμεν κρουνοὺς,
 νὰ βγαίνουν κ' ἡ Πλακίωτισσαις μὲ τὰ παχεῖα ποδάρι
 νὰ πιάσουν εἰς τὸν Ἰαισὸ καταβόδα κ' ἔχινους,
 καὶ μὲ νερό νὰ ἐξαίλασθ' οὐδὲν κούδαας καὶ πιθάρι,
 κ' ἂν νύκτα 'μέρ' ἔθλιν' ἡ ἀλήθ' καὶ ὁ μῦθος
 τῆς θεῆας μας τῆς Θανάσας, τῆς θεῆας μας τῆς Κοντύλας,

νὰ στελετε ἀναφορὰν μ' ὑπογραφὰς χιλιάς
 γιὰ νὰ μᾶς φέρουν τὰ νερά τῆς λίμνης Στυμφαλίας.»

Κ' ὁ ἓνας κ' ἄλλος τὸ χαρτί ἀμέσως μουντζουρώνει,
 ἀλλ' ἡ Ἀντιπολίτευσις μὲ τέτοια δὲν ἰδρώνει,
 κανὲν συλλαλητήριο ποσὸς δὲν τὴν ταράττει,
 τοιαῦτα δὲ ἀναφώνει 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς:
 «ὅταν ἐξαίφνης σηκωθῶν τὰ κράτη ἐπὶ κράτη
 «καὶ τῶν λαῶν οἱ Ἀνακτες ἐπὶ τοὺς Βασιλεῖς,
 «ὅταν βουλώσῃ ὅλους μας τοῦ Σατανᾶ τὸ χέρι
 «καὶ τυλιγθῇ ὁ οὐρανὸς σὰν τὸ χαρτί τῆς πόστας,
 «καθὼς ὁ Ἀγαθὰγγελος ὀρίζει κ' ἀναφέρει,
 «κ' ὁ ρήτωρ ὁ ὑπαίθριος, ὁ μέγας τρελλο-Κώστας,
 «τότε κ' ἐμεῖς οἱ ἔσχατοι καὶ πρῶτοι ἐν τοῖς ἱσίοις
 «θ' ἀφῆσμεν τὰ πάσματα καὶ τὰς ἐπερωτήσεις,
 «καὶ ὅλα δὲ ψηφισωμεν τὰ νέα Νομοσχέδια,
 «ποῦ τὰ ἐμπνέει πονηρὰ δημαγωγὸ ἀνάδεικα.»

Κ' ἐγὼ ἀφίνω, κύριοι, τὴν κωλουσιεργίαν
 καὶ ἀμέσως εἰς τὴν Σύνοδον προστρέχω τὴν ἀγίαν,
 καὶ λέγω 'στὸν Πανάρετον «Ἀμάν, Δεσπότη, ἔλα
 εἰς τοὺς Ἀντιμουτσούνους μας νὰ ψάλῃς ἄγισμά,
 ὅλους τοὺς ρήτορας κτυπᾷ ἡ μοῦρλα καὶ ἡ τρέλλα
 καὶ δὲν 'μπορεῖ κανεὶς μ' αὐτοὺς νὰ 'βρῇ λογαριασμό.»
 Ἀλλὰ ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ: «βρὲ ἔρεσι τί σοὺ κἄνω;
 «αὐτὴ τὴν πατερίστα μου ὅπως σου τὴν βάνω.»

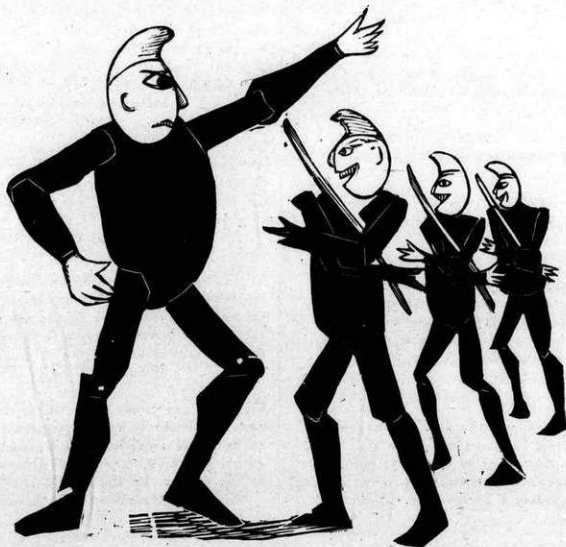
Κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ χαρτὸ φοβοῦμαι μὴ μοῦ κἄνῃ
 καὶ φύγῃ μὲ τὰ τέσσαρα, ποῦ 'λαρί δὲν μὲ φθάνει,
 καὶ τρέγω εἰς τὸ σπῆτι μου χωρὶς στιγμὴν ν' ἀργῶ
 καὶ νέον εἶδος Κιβωτοῦ ὡς Νῶε τεχνουργῶ,
 ποῦ κάθε δευτερόλεπτο νὰ πέρῃ δέκα μίλια,
 μήπως σωθῶ μὲ ὅλη μου τὴν ὕλην φαμίλια,
 ὅπουτ' ἐφθάσῃ, κύριοι, τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου
 καὶ πλημμυρήσουν τὰ νερά τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
 κ' ὁ μουσικὸς Διάδοχος ἐπὶ κρατίστου θρόνου
 μὲ τὴν κιθάραν τοῦ Δαυὶδ ἀρχίσῃ συναυλίας.

(Ἀκούσατε, Ἀκούσατε, ὁ Περικλῆς φωνάζει,
 κ' ἀμέσως ἓνα μᾶσκουλο 'στὸν ρήτορα τινάζει.)

Φ. — Μὴ ρίχνῃς μᾶσκουλα, μαρὲ, ἀλλὰ θρηνεῖτε πάλιν
 διότι ἐναυαγήσαντὰ σὺν ἡμῶν κ' ἐμεῖς,
 μακθάνω δὲ αὐθεντικῶς μὲ λύπην μου μεγάλῃν
 πῶς ἡ Βουλὴ ἀπὸ προχθὲς εἰτίναξε τὰ κῶλα,
 κ' ὁ Δεληγιάννης τῶσπιφε μετὰ τῶν Ἡμετέρων,
 ἀφοῦ ὑπερεμόγησεν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
 καὶ τοῦ Τρικούπη ἀλλάξ κ' ἡμῶν τὴν Παναγίαν
 μὲ παραλίπαις δυνατὰς καὶ κωλουσιεργίαν.

Τοῦτον τὸν ἥρωα κ' ἐμεῖς ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις,
 οὗτος γὰρ ἐμαχέσθητο ὑπερρωτικῶς,
 κ' ἂν δὲ ἄφῃκε τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας λίμνης
 νὰ κατακλύσουσιν σύμπασαν τὴν γῆν ὀρηκτικῶς,
 ἀλλὰ θοαρρεῖτε κ' ἐργεταὶ ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα...

(Διὰ μάχης οἰχνοῦν ἐξαφνα μὲ φροσκα 'στὸν ἄερα.)

Φ. — "Ας ύμνηθῃ, παρακαλῶ, ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις ὁ ἐν τοῖς ἱσίοις ἄριστος καὶ πρῶτος Δεληγιάννης" καὶ οὗτος ρέκτης φαίνεται, πυρῶδης καὶ ὀξύς, θά κάμῃ δὲ τριπλάσιον τὸ γενικὸν εἰσόδημα, ἀρκεῖ κ' εἰς τοῦτον νὰ δοθῇ τοῦ κράτους ἡ πυξίς καὶ νὰ μὴν τρώγῃ λάχανα καὶ ὄμοια ἰδιώματα.

"Ἄν δὲ 'στὴν Σύνοδον αὐτὴν μεγάλως ἡγανάκτησε καὶ τόσα Νομοσχέδια πολύκροτα ἐλάττισε, δὲν θέλει ὅμως, κύριοι, νὰ τὰ τελειώσῃ ὅλα ὁ κύριος Χαρίλαος μὲ τὰ ὀρθὰ φωνόλα, ἀλλὰ πολὺ ἐπιθυμεῖ καὶ κρυφολαχταρᾷ, ὅταν ἔλθῃ 'στὰ πράγματα κ' ἐκεῖνος μὴ ἀφορᾷ, νὰ κάμῃ κἄτι καὶ αὐτὸς ὁ νυχτοποδαρῆτος, καὶ νὰ μὴν 'πῇ ὁ συγγραφεὺς τῆς νέας ἱστορίας πῶς τίποτ' ἐπὶ Θεοδωρῇ δὲν ἔγινε 'στὸ κράτος, παρ' ἔνας μόνον πόλεμος κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Ναί, δι' αὐτὴν, συνάδελφοι, τὴν εὐλογον αἰτίαν συχνὰς ἐνστάσεις εἰχαμεν ὡς πρὸς τὴν ἀπαρτίαν,

κ' ἐλύσσα ὁ Πρωθυπουργός, αὐτὸς ὁ λαοπλάνος, ποὺ δὲν εἰςέωρθε διατὶ τὸ ἔθνος κατατρέχει, κ' ὠρθώνετο πελώριος ὁ μέγας Καραπάνος, μακρὺς μακρὺς καλὸγέρος ποὺ κόκκαλα δὲν ἔχει.

Ναί, δι' αὐτὴν, συνάδελφοι, τὴν εὐλογον αἰτίαν συχνὰς ἐνστάσεις εἰχαμεν ὡς πρὸς τὴν ἀπαρτίαν, κ' ἐπερωτήσεις ἔγιναν πολλαὶ τε καὶ ποικίλαι, ὡς ὅτου πλέον τῆς Βουλῆς ἐκλείσθησαν αἱ πόλαι, κ' ἐματαιώθῃ ἀδίκῃ καὶ τοῦτο τὸ σωτήριο Φασουλόμεπεχλιθδανικομίζοσυλλαλητήριο, καὶ οὔτε ἡξιώθημεν ὡς ἄλλοι τῆς τιμῆς νὰ στείλωμεν εἰς τὴν Βουλὴν ἀναφορὰν κ' ἡμεῖς.

Καὶ νῦν οἱ Ἀντιμούτσουνοι μᾶς ἔφθασαν 'στὴν κᾶψα, κ' ἀρχίσετε, συνάδελφοι, τὴν γρίνια καὶ τὴν κλάψα, καὶ κλαίτε τὴν ἀναποδὴ διιστραμμένης μοίρας μαζὶ μὲ τοὺς μουφλούζηδες τῆς ταλαιπώρου Σύρας. Κ' ἐγὼ καὶ σεῖς καὶ ὅλοι μας κατὰ δικτύου τρέχομεν κ' οὔτε σταγόνα κἂν νεροῦ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν,

μήπως κανένα βάλωμεν δημοστικόν κλυστήρι
εἰς ταύτην τοῦ πυρὸς τὴν γῆν· καὶ 'στὸ καθουριστήρι,
καὶ οὐτ' ἐλπίδος μακρυνὸν δὲν βλέπομεν ἀστέρα . . .

(Πενήντα φούσσαις ἔξαφνα πετοῦν εἰς τὸν αἶρα.)

Πνεῦμα κακὸν καὶ βάσκανον εἰς ὅλα μὰς διέπει
κί' ἀδείζουσιν νεροβάρελα καὶ πίθοι καὶ βαγίνια,
καὶ τώρα ποῦ τὰ πρέποντα σὰς εἶπα ὅπως πρέπει
κλωτᾶτε με 'στὸν ἀφελὸ καὶ φτύστε με 'στὰ γένεια.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἐν πόνρῳ καὶ ὀδύνη
καὶ μὴ γερὴ κατραπακιά ὁ Περικλῆς τοῦ δίνει.)

**Βγαίνει. βγαίνει . . . νάτος, νάτος.
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.**

Τοῦ Κουκουλέα τὴ θέσι ἕνας 'βγήκε νὰ τὴν πάρῃ,
ποῦ ὁ κόσμος δὲν εἰσέρει τι καπνὸ κί' αὐτὸς φουμάρει,
ἕνας ἄγνωστος ὡς τώρα, μακρομούστακος, χαίλας,
πρῶνι Δήμαρχος Κρωπίας, λιγερὸς φουσανελάς,
τοῦ Σταυροῦ σωστὸς ἱσπότης, καββαλάρης κατσονάτος,
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Συνόδου τῆς Κοινοβουλευτικῆς
γὰρ τὸν νέο Σπιρουνάτο, γὰρ τὸν ἔξιο καββαλάρη,
ὁ Νομὸς ὁ δοξασιμένος Βοιωτίας κί' Ἀττικῆς
θὰ γινήῃ μαλλιά κουδάρικα καὶ θὰ εἶναι 'στὸ ποδάρι.
Καὶ θὰ λέν γελῶντας ὅλοι· «βγαίνει, βγαίνει... νάτος, νάτος,
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.»

Εἰς τὸν Δήμαρχο τι δόξα, τι τιμὴ 'στὸν καββαλάρη! . . .
καὶ μονάχα μία ψῆφος μὲς 'στὴν ἀσπλη του ἂν πάρῃ,
βουλευτὴς θὰ ἔβγῃ πρῶτος, θὰ τὸν στεφανώσῃ ἡ νίκη,
καὶ θὰ 'δῃ γιὰ μὴτ' ἡμέρας τὸ χρυσὸ βουλευτικόν.
Καὶ θὰ στέκεται ἱσπότης ἀπὸ τώρα πρὸ ποζάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Μοναχὸς εἰς τὸν ἀγῶνα δίχως ἄχρη ἀντιπάλους,
κομματάρχας ἑακουμένους, ἀσθενεῖς, μικροῦς, μεγάλους,
δίχως νάναι κολλημένους εἰς τὸ ἕνα κί' ἄλλο κόμμα,
μὲ παντὶέρα ἰδικὴ του, δίχως πρόγραμμα καὶ χρῶμα,
ἐστρωπώνει μὲς 'στὴ μέση ὑποφύριος βαρβάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Τὰς μερίδας τὰς μεγάλας δὲν θὰ φέρῃ ἄνω κάτω,
ὁ καθένας θὰ ψηφίσῃ μοναχὰ τὸν Σπιρουνάτο,

κί' ὄχι κόμμα τοῦ Τρικοῦπη κί' ὄχι' κόμμα Δεληγιάννη,
κί' εἰς αὐτὸν τῆς δόξης ὅλης θ' ἀπομείνῃ τὸ στεφάνι.
Σηκωθῆτε, ψηφοφόροι, καὶ μὰς ἔρχεται τρεχάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

'Στῆς Βουλῆς κί' αὐτὸς τὰς ἔδρας δὲν θ' ἀπώσῃ τὴν ἀριδα,
οὔτε ναι θὰ 'πῃ καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀμοιβήν πατρίδα,
δὲν θὰ πῇ τῆς ρητορείας τὸ ποτήρι τὸ πικρὸ,
οὔτε κἂν λουφά θὰ πάρῃ καὶ ρουσφέτι κἂν μικρὸ.
Καὶ παρὰ δὲν θὰ κοστίσῃ 'στὸ Ταμεῖον καὶ τὸ κράτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Δὲν θ' ἀλλάξῃ δὲς βρῖσιδικα καὶ καμπόσαις χαστουκαῖς,
'στὸ κεφάλι του ἅπανα δὲν θὰ πέσουν ματσουκαῖς,
οὔτε κἂν θὰ συντέλῃ 'στῆς Βουλῆς τὴν λειτουργίαν,
εἰς τὰ ἔξεις οὐκ ἀφῆλεις καὶ τὴν κωλυσιεργίαν,
κί' οὔτε κἂν Σαῖν-Ζουὲτ θὰ γήνῃ καὶ Λεβιδῆς καμπανάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Κί' ὅμως θάνατι βουλευτῶς Σπιρουνάτος ὁ πολὺς,
βουλευτὴς καθὼς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἔξω τῆς Βουλῆς,
καὶ τὴν νύκτα ἱστορίαν θὰ τιμήσῃ τὴν μεγάλην,
καὶ 'στὴν δόξαν τοῦ Δημάρχου θὰ προσθήσῃ δόξαν κί' ἄλλην,
καὶ θ' ἀστράπτῃ ἀπὸ τίτλους κί' ἀξιώματα γεμάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν, εἰς αὐτὴν τὴν παραξάλην,
μοναχὸς μὲ τῆλόγο τοῦ τρέχει μέσα εἰς τὴν πάλην,
κί' ἂν ὡς βουλευτὴς τὸ ἔθνος δὲν ἔμορσῃ νὰ συνδράμῃ,
μὰ γνωστὸν διψῇ τὸ γένος τὸν Πουπουλῆδων νὰ κάμῃ,
καὶ ἄς καθάσῃ ἀπ' ἔξω τῆς Βουλῆς ὡς Κιγκινάτος
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

Ποῦ μὰς ἔτυχε ἀλήθεια καὶ αὐτὸ τὸ κελεποῦρι! . . .
τίρι λίρι τὸ παγκέλι καὶ τὸ ἔλι γιὰ μαζοῦρι . . .
νὰ! αὐτὰς τὸ ἄλογό του μὲ τὰ δύο του σπιρουνία
καὶ ἀφρίζουν κί' αἰματόνουν τοῦ ἀλόγου τὰ ρουθουνία,
κί' ἀπὸ πέρα τροπαίουχος μὰς πλακόνει... νάτος, νάτος,
Πούπουλῆς ὁ Σπιρουνάτος.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

'Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βασιλᾶμη,
κάτω τοῦ Ἰπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὐρὴς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλια καὶ ὄρας εὐφροσύνης.
'Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷ
καὶ εἰς σπανίαν γυῖσιν καὶ ἔρωμα τρυφᾷ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆξι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἱενοδοχεῖον Σόδη, — δὲν 'στὸ λῆξι τρεῖς 'στὸ ἔδω,

μὲ Σχημῖον, μὲ μὴνδρα, — μὲ μεγάλ' οικοδομή,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμαῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθος» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσέτιου νεοεὖρος πολὺς.